

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 15701 van 9 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 9 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. SOENEN en van attaché B. BEERENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaarde een Kameroens staatsburger te zijn van Ngie-origine, afkomstig van Bonatu (North West Province, Momo-division). U werd opgevoed door de chieft van Bonatu en zijn vierde vrouw Pauline. U beschouwde hen steeds als uw ouders tot u in 1998 van de eerste vrouw van de chieft vernam dat u een wees was en dat de chieft u had opgevangen. U vernam toen ook dat u de negende en laatste echtgenote van de chieft moest worden. Sinds 1998 was u dan ook traditioneel met de chieft gehuwd, tegen uw zin aangezien u de chieft beschouwde als uw vader. U kon wel uw studies voortzetten. Tijdens uw studies ontmoette u een jongen, Amos, op wie u verliefd werd. Toen de chieft in augustus 2006 vernam dat jullie uitgingen, liet hij Amos arresteren. Hij was woedend op u omdat u hem als chieft vernederd had door een andere relatie aan te gaan. Hij dreigde ermee u te doden. Hierop besloot u hem te verlaten. U ging naar een vriendin. Daar kwamen de king's men u echter opzoeken met de mededeling dat de chieft gekalmeerd was en u niets meer zou doen, waarop u besloot terug te keren naar Bonatu. Bij uw terugkeer in Bonatu verzekerde de chieft u dat u niet meer bang moest zijn van hem. Gevraagd naar de reden voor uw relatie met Amos, antwoordde u aan de chieft dat u een kind van Amos wou omdat u zich eenzaam voelde. Hierop verklaarde de

chief dat u, als zijn laatste echtgenote, volgens de regels van de chieftaincy, geen kinderen mocht hebben zolang hij leefde. U kon pas kinderen hebben met zijn opvolger na zijn dood. De chief vroeg u in maart 2007 ook een eed af te leggen waarin u stelde geen relatie meer te beginnen met een andere man. U weigerde dit te doen waarop de chief opnieuw dreigde u te doden. Hierop werd u opgesloten in de juju-houses. Dezelfde nacht werd u echter bevrijd door een onbekende man die zei dit in opdracht van de elders te doen. Hij bracht u weg uit het dorp en gaf u 10.000 CFA om te vluchten. Hierop vluchtte u naar Ikata (South West Province), naar een vriendin, waar u meer dan zes maanden verbleef. Op een dag, toen u op de boerderij aan het werken was, kwam de chief, samen met twee politieagenten, u zoeken in het huis van uw vriendin. Haar moeder werd opgepakt omdat ze u onderdak had verschaft. Toen u dit vernam, vluchtte u weg uit het dorp. U ontmoette onderweg een man die u hielp Kameroen te verlaten en die u naar België bracht, waar u op 29 oktober 2007 asiel aanvraagde.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo kan u sommige essentiële elementen in verband met uw beweerd gedwongen huwelijk niet toelichten of blijft u bijzonder vaag hieromtrent. Wanneer u gevraagd wordt waarom u van de chief niet mocht werken, verklaarde u dat hij niet wou dat u met andere mensen in contact zou komen (zie gehoor CGVS, p.7). Het is in dat opzicht echter uiterst merkwaardig dat u dan wel toegelaten werd in Buea na uw huwelijk met de chief uw hogere studies af te werken, aangezien u daar toch ook in contact kwam met andere mensen, temeer daar Buea op een zekere afstand van Bonatu ligt. Bovendien is het merkwaardig dat u niets zou weten over uw echte, biologische familie (zie gehoor CGVS, p.5). Uit uw geboorteakte blijkt immers dat uw ouders beiden geboren zijn in Bonatu, waar u het grootste deel van uw leven heeft doorgebracht, en dat ze er ook verbleven. Uw verklaring dat de dorpsgenoten niets durfden te zeggen over uw familie omdat ze de chief vreesden (zie gehoor CGVS, p.5) is merkwaardig omdat niet blijkt waarom informatie over uw familie achtergehouden zou moeten worden, ook al omdat de chief u blijkbaar steeds uw echte naam heeft gegeven (zie gehoor CGVS, p.12). Bovendien is het niet aannemelijk dat u, gedurende al die jaren, door niemand op de hoogte zou zijn gebracht van het feit dat u een weeskind was en door de chief werd opgevangen. Ook deed u zelf geen enkele moeite om uw familie op te sporen (zie gehoor CGVS, p.4). Dit doet twifelen aan de ernst van uw beweerd vrees. In dit opzicht dient nog te worden opgemerkt dat u verklaarde zelfs niet te weten of uw ouders in Bonatu leefden (zie gehoor CGVS, p.5), hoewel dat wel degelijk zo op uw geboorteakte vermeld staat. Bovendien is het merkwaardig dat uw beide ouders volgens de op 22 mei

1981 opgestelde geboorteakte, in Bonatu verbleven, hoewel ze toen beiden, volgens uw verklaringen, reeds overleden zouden geweest zijn (zie gehoor CGVS, p. 3). Eerder verklaart u dat er geen ceremonie plaatsvond ter gelegenheid van uw huwelijk met de chieft (zie gehoor CGVS, p.2), wat op z'n minst merkwaardig is. Bovendien is het merkwaardig dat u niet over een kopie van uw diploma beschikt en verklaart er niet te kunnen aangeraken (zie gehoor CGVS, p.6). U verklaarde echter eerder dat uw vriendin uw documenten bijhield zodat zij u kon inschrijven voor examens in uw zoektocht naar werk. Zo wist u wel een kopie van uw geboorteakte te bemachtigen (zie gehoor CGVS, p.4). Het zou dan toch logisch geweest zijn dat zij zeker over uw diploma zou beschikken.

U weet verder niet waarom u de vrouw van de chieft diende te worden (zie gehoor CGVS, p.7), wat er zou gebeuren indien u wel zwanger zou worden (zie gehoor CGVS, p.9) en wie de opvolger van de chieft zou zijn (zie gehoor CGVS, p.10). Wat betreft de leeftijd van de chieft dient bovendien te worden vastgesteld dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij ongeveer 70 jaar was (zie verklaring DVZ, nr.15) terwijl u voor het CGVS verklaarde dat hij 82 jaar oud was (zie gehoor CGVS, p.10).

Verder kan, gezien uw verklaringen, getwijfeld worden aan het gedwongen karakter van uw beweerde huwelijk. Zo beweerde u dat u, toen u verklaarde niet te willen huwen met de chieft, de kans kreeg weg te gaan (zie gehoor CGVS, p.3). Bovendien keerde u, na de chieft een eerste keer te hebben verlaten in augustus 2006, uit vrije wil terug, hoewel u toen, na uw studies in Buea en het behalen van uw diploma de mogelijkheid had u zelfstandig te vestigen (zie gehoor CGVS, p. 9). U bleef na uw terugkeer nog tot maart 2007 vrijwillig bij de chieft (zie gehoor CGVS, p.7), ondanks de arrestatie van Amos, die sinds augustus 2006 vastzat. Al deze elementen doen ernstig twijfelen aan uw beweringen over uw identiteit en uw gedwongen huwelijk.

Er moet bovendien worden vastgesteld dat de feiten die u hebt aangehaald onvoldoende aantonen dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U maakt immers niet duidelijk dat de feiten die de directe aanleiding waren voor uw vlucht uit Kameroen (opsluiting in Juju-house en bezoek van uw man aan de moeder van uw vriendin) nu wel ernstig genoeg waren om te oordelen dat ze vervolging uitmaken. Bij eerdere incidenten was immers reeds gebleken dat uw man u niet viseerde en u vroeg hem niet te vrezen omdat hij u geen kwaad zou doen (zie gehoor CGVS, p. 9). U keerde dan ook naar hem terug. U kan niet aannemelijk maken dat uw man u nu wel viseerde. Uw korte verblijf in het juju-huis kan bezwaarlijk als een ernstige vervolging worden bestempeld. U baseert uw beweerde vrees enkel op de verklaringen van derden (de man die u kwam 'bevrijden' uit het juju-huis en het kleine broertje van uw vriendin). Uw man had u reeds eerder opgezocht nadat u hem verlaten had met de boodschap dat hij u niets meer zou doen. U ging er u niet meer van vergewissen of dit ook nu niet de bedoeling was. U haalt onvoldoende objectieve elementen aan waaruit blijkt dat u zelf vervolging riskeerde of dat de chieft slechte bedoelingen had.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Het door u voorgelegde document, namelijk uw geboorteakte, werd reeds hoger besproken en wijzigt verder niets aan bovenstaande vaststellingen. U legde geen documenten voor waaruit het door u aflegde reistraject van Kameroen naar België zou kunnen worden afgeleid."

3.2. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de Conventie van Genève van 1951, waarbij ze stelt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren wegens haar weigering om in een gedwongen huwelijk te leven met de chieft van Bonatu, op grond van haar geloof. Zij werpt op dat een gedwongen huwelijk bekend staat als een vorm van het schenden van een mensenrecht.

Verzoekster betoogt dat zij verschillende keren met de dood werd bedreigd door de chieft en opgesloten werd omdat zij niet in een gedwongen huwelijk wilde leven.

Zij stelt dat de bestreden beslissing haar relaas ten onrechte minder geloofwaardig acht gezien zij niet over een kopie van haar diploma beschikt en beweert dat zij tijdens het gehoor duidelijk verklaarde dat de school waar zij gestudeerd heeft ten tijde van haar vlucht uit Kameroen niet meer operationeel was, dat de oprichter naar de Verenigde Staten verhuisd is en zij zich daardoor in de absolute onmogelijkheid bevindt om in het bezit te geraken van haar diploma. Verzoekster vreesde voor haar fysieke integriteit en is daarom haar land van herkomst ontvlucht.

In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van de materiële motiveringsplicht doordat de bestreden beslissing gebaseerd is op ongegronde vermoedens, zoals de stelling dat haar korte verblijf in het “juju-huis” niet ernstig genoeg is om als vervolging beschouwd te worden. Een dergelijke motivering is volgens verzoekster niet afdoende.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt aangaande haar reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor haar geloofwaardigheid.

Waar verzoekster betoogt dat haar vrees voor vervolging zijn grondslag vindt in het feit dat zij omwille van haar geloof niet in een gedwongen huwelijk met de chieft kan leven, dient te worden opgemerkt dat zij haar religie nooit eerder tijdens haar verklaringen vermeldde als reden voor de vrees die zij zou koesteren ten aanzien van haar echtgenoot. Hierbij kan worden opgemerkt dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat zij de keuze had om weg te gaan indien zij niet met hem wilde huwen (administratief dossier, stuk 5, p. 3), waardoor dit *post factum* aangevoerde motief niet kan aanvaard worden.

Verzoekster slaagt er bovendien niet in haar huwelijk met de chieft, noch het gedwongen karakter ervan, aannemelijk te maken. De bestreden beslissing merkt terecht op dat haar verklaringen over dit huwelijk en haar familie vaag, inconsistent en weinig aannemelijk zijn, aangezien zij (i) de keuze had het huwelijk te weigeren, uit vrije wil naar hem terugkeerde na hem in augustus 2006 te hebben verlaten en uiteindelijk nog tot maart 2007 bij hem verbleef alvorens definitief bij hem weg te gaan (ii) de concrete reden niet kende waarom zij met de chieft diende de huwen (iii) verklaarde dat het huwelijk niet gepaard ging met een ceremonie (iv) enerzijds niet zou mogen werken van de chieft omdat hij wilde verhinderen dat ze in contact kwam met andere mensen, terwijl het haar anderzijds wel toegelaten werd te studeren in Buea (v) van de chieft te horen kreeg dat zij geen kinderen mocht hebben zolang hij leefde, doch onwetend is over de gevolgen indien zij wel zwanger zou worden (vi) niet op de hoogte was van de opvolger van de chieft (vii) tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent diens leeftijd (viii) de vrees voor haar echtgenoot louter baseert op verklaringen van derden. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan ter weerlegging van deze motivering. Deze wordt derhalve als niet-betwist en vaststaand beschouwd en door de Raad overgenomen.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat verzoekster incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot het moment waarop ze vernam dat ze diende te huwen met de chieft, gezien zij in de vragenlijst stelde dat de oudste vrouw van de chieft iets op haar pols wreef (administratief dossier, stuk 12, p. 2), terwijl zij voor het CGVS verklaarde dat ze een houten armband over haar linkerarm geschoven kreeg als teken dat ze de negende vrouw van de chieft zou worden (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Voorgaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate verzoeksters geloofwaardigheid.

Haar argumentatie met betrekking tot de onmogelijkheid om in het bezit te komen van een kopie van haar diploma vindt geen steun in het administratief dossier aangezien zij tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) met geen woord repte over het feit dat de school niet meer operationeel zou zijn geweest ten tijde van haar vlucht, doch enkel verklaarde dat haar echtgenoot alles bijhield opdat zij niet zou kunnen werken en stelde de school niet te kunnen bereiken gezien zij geen emailadres of dergelijke had (*Ibid.*, p. 6).

Verzoekster beperkt zich er verder toe haar asielrelaas in algemene bewoordingen te herhalen, hetgeen niet dienstig is om de bestreden motivering te ontcrachten.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat verzoekster, indien haar relaas geloofwaardig zou worden geacht, *quod non*, niet aantoonde dat zij de beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst heeft benut alvorens het land te ontvluchten.

Zij heeft bovendien nooit enige poging ondernomen om haar biologische familie op te sporen, terwijl ze bij het CGVS wel een kopie van haar geboorteakte kon voorleggen waarin de namen van haar ouders vermeld staan en waaruit blijkt dat deze eveneens in Bonatu zouden verbleven hebben (administratief dossier, stuk 16: "documenten"). Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat (i) verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van identiteitsdocumenten (administratief dossier, stuk 13, nr. 20-21), terwijl ze voor het CGVS stelde dat haar geboorteakte bewaard werd door een vriendin die haar hielp werk te zoeken gezien haar man haar dit niet toeliet (administratief dossier, stuk 5, p. 4) (ii) de verblijfplaats van haar ouders in de geboorteakte vermeld wordt, hetgeen niet overeenstemt met haar verklaring dat haar ouders reeds overleden waren toen dit document werd opgesteld (administratief dossier, stuk 13, nr. 11-12; stuk 12, p. 2). Voormelde incoherenties doen verzoeksters geloofwaardigheid verder teniet. Gelet op het bovenstaande, acht de bestreden beslissing het eveneens merkwaardig dat verzoekster erin slaagde een kopie van haar geboorteakte te verkrijgen via haar vriendin, terwijl het onmogelijk zou zijn een kopie van haar diploma te bemachtigen. Verzoekster verklaarde bovendien nog contact te hebben met deze vriendin (administratief dossier, stuk 5, p. 5)

Het eerste middel is ongegrond.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van het CGVS, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Gelet op het voorgaande dient te worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing wel degelijk steunt op een geheel van pertinente motieven, die hun grondslag vinden in het administratief dossier en welke door verzoekster niet op afdoende wijze weerlegd worden. Het tweede middel is ongegrond.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4, §2, b van de voormelde wet van 15 december 1980, gelet op het zwaarwegende feit dat zij gezocht werd door de plaatselijke leider van Bonatu om in een gedwongen huwelijk te leven, zodat zij nog steeds een reëel risico loopt het lijden van ernstige schade.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar vraag om subsidiaire bescherming op geen andere feiten beroept dan deze die de grondslag vormen van haar asielrelaas. Derhalve kan haar, gelet op haar ongeloofwaardige verklaringen (zie sub 3.3) en in acht genomen dat er in het dossier geen elementen voorhanden zijn die wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade, de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 9 september 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.